

Ὁ σπουδαστὴς ἀκουσίως πῶς ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀφαίρεσιν τὸν πλόν του ἐνώπιον τοῦ ῥακενδύτου γέροντος, καὶ συνοδεύσας τὸν ἦχον τῆς φωνῆς με συστολὴν καὶ σεβασμὸν, εἶπε,

— Θίλετε τὰ μέγιστα με ὑποχρίωσθαι, κύριε, ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ μοι εἰπῆτε τί σκίπτεισθε περὶ τῆς νέας αὐτῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἰουβενταλίου, τὴν ὁποῖαν ἐξέδωκεν ὁ Κ. Ἀρκαίντρος (Archaintre) ὁ πρῶτος λατινιστῆς τῆς ἐποχῆς μας, ἐκδόσεις, ἥτις ἔκαμε τόσον κρότον κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της, καὶ τὴν ὁποῖαν αἱ ἐφημερίδες καὶ λοιπὰ περιοδικὰ συγγράμματα ὑπερεξέθεισάν με' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἦδη ὁ γέρον διδλιωπῶλης ἐφάνη τεταραγμένος.

— Λοιπὸν, κύριε, ἀρνείσθε νὰ μοι εἰπῆτε τὴν γνώμη σας ;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἀλλὰ τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ὑπετραύλισεν ὁ γέρον, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρκαίντρος Τότε ἐπέστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγῇ ἄκρα, καλ' ἦν, μ' ἔλπην τὴν δριμύτητα τοῦ βορῶα, ὅστις ἐπνευ ψυχρότατος, ὁ σπουδαστῆς ἔμεινεν ἐνώπιον τοῦ γέροντος τὴν κεφαλὴν ἀσκηπῆς καὶ κεκλιμένην. Τέλος, συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἀνέκραξε.

— Πῶς ! ὅμως, κύριε Ἀρκαίντρε, ὅμως κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1811 πωλεῖτε παλαιὰ διβλία εἰς τὰς ἀγυιάς τῶν Παρισίων, καὶ μάλιστα ἐμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ καταστήματος, ἐμπροσθεν τοῦ πανεπιστημίου, ὅπου ἡ καλὴτέρα θεοὺς ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς ὑμᾶς !

— ὦ ! κύριέ μου, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον ὁ Κ. Fontanes ἐπιθυμῇ νὰ μοι δώσῃ μίαν θείαν διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ κωφός. Πρὸς τοῦτοις εὗρον ἐντιμον ἐργασίαν εἰς τὸν Κ. Διδῶτον εἶμαι διορθωτῆς τῶν λατινικῶν, κατὰ δὲ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς μου, πωλῶ εἰς τὰς ἀγυιάς βιβλία, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐμπιστεύονται καλοὶ τινες ἄνθρωποι Λοιπὸν, κύριέ μου, διὰ νὰ μὴ νομίσῃτε, ὅτι σᾶς ζητῶ περισσότερον τῆς ἁλῆς, σᾶς δίδω τὸν Schrevelius cum notis variorum διὰ τέσσαρα φράγχα καὶ πενήκοντα σελῖδα, αὕτη εἶναι ἡ τελευταία τιμή.

Ὁ σπουδαστῆς ἐπέθυμε νὰ πληρῶσῃ τὸν Ἰουβενταλίου με ὅσα χρήματα εἶχεν εἰς τὸ θαλάνγιόν του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε

Διακρίνεται εὐχερίστατα τοῦ πάνθηρος ἐκ τοῦ ὠτός, τοῦ ὁποῖου τὸ ἄνω μέρος εἶναι μέλαν με τινὰ μεγάλην λευκὴν κηλῖδα μηνυομένη τὸ σχῆμα, ἐνῶ εἰς τὸν πάνθηρα τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὠτός εἶναι λευκὸν με τινὰ κηλῖδα μέλαιναν. Ἀγνοοῦμεν ἂν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς εἶδος ἡ ὡς κοικιλία οἱ αἰλουρόπαρδοι τῶν ὁποίων οἱ μέλανες δακτύλιοι τῶν πλευρῶν εἰσὶν ἀνοικτοί, καὶ ἐκεῖνοι ὧν οἱ δακτύλιοι εἰσὶ κεκλεισμένοι.

Τὸ ζῶον τοῦτο διατεταται εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ εἶναι περιεργον, ὅτι εἰς τὰ συγκερασμένα μέρη τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας εἶναι θηριωδέστερον καὶ ἐπικυδυνώτερον ἢ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα. — Ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοῦ Μεξικικοῦ μέχρι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τοῦ Παμπᾶ τοῦ Βουένος Ἀϊρες (Buenos Ayres) ἀπαντᾷται συνηθέστερα καὶ εἶναι ἐπιφοδώτερον ἢ ἄλ-λαχοῦ. Ἐπολλαπλασιάζοιτο δὲ τεραστίως εἰς τὰ ἐλῶδη δάση τοῦ Παραῆ, τοῦ Παραγούβι καὶ τῶν πλησιοχώρων μερῶν. Ὅθεν αὐτόθι συνήθως ἡ συνάντησις του ἐπιφέρει τὰ πολυαριθμότερα καὶ φοικωδέστερα συμβάντα. Οὐχ' ἤττον ἀπαντᾷται συχνὰ καὶ εἰς τὴν Γουϊάνα καὶ τὴν Βρασίλιαν, ἀλλ' αὐτόθι εἶναι ἤττον θηριώδες, ἢ μάλλον εἰπεῖν ἤττον θορράλεον. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα δὲν ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐκτὸς ὅταν ἡ πεῖνα τὸ διάζῃ, ἢ προκαλεσθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπὶ τῆς κατακτίσεως τῆς Ἀμερικῆς, οἱ Ἰσπανοὶ ἀπατηθέντες ὑπὸ τῆς θηριωδίας του, ἐξέλαβον τὸν αἰλουρόπαρδιν ἀντὶ τῆς τίγριος, τῆς ὁποίας ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετήρησετὸ ὄνομα ἐν τῷ Μεξικῷ εἰς τὰ ἀρκύα μέρη τὸν ἐσύγγισαν μετὰ τοῦ πάνθηρος· αἱ πλείεσται ἀμερικανικαὶ ἀποικίαι καὶ τὴν σήμερον δὲν τὸν διακρίνουσι δι' ἄλλου ὀνόματος. Οἱ ἀρχαῖοι Μεξικανοὶ τὸν ἐροῦντο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οὔτε κὰν ἀνθίσταντο ἐνώπιόν του. Οἱ Ἰνδοὶ, ἐν συνοδίᾳ ὁδοιπορούντες, δσάντες ἤκουον μακρόθεν τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ αἰλουροπαρδου ἀντηχοῦντας εἰς τι παρακείμενον δάσος, ἀντὶ νὰ προετοιμασθῶσιν εἰς ἀμυναν, ἐσταμάτου περιφοδοὶ, συήρχοντο ὅλοι ἐν κύκλῳ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἔθετον τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των, καὶ ἀνέμενον τρέμοντες καὶ ἀκίνητοι τὴν ἔλευσιν τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιν ἐπέπιπτε κατ' αὐτῶν, ἤραζαν ἕνα ἐκ τῆς συνοδίας καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου τὸν κατεβρόγχιζε. Μετὰ ταῦτα ἀνελάμβανον σιωπηρῶς τὴν πορείαν των, σπογγίζοντες ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των δάκρυ κυθὲν ἐπὶ τῆς τύχης φίλου ἢ δυστυχοῦς συγγενοῦς, τοῦ ὁποῖου αἱ σπαραξικάρδιοι οἰμωγαὶ ἦσαν εἰσέτι ἐνηγοὶ εἰς τὰ ὠτὰ των.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρετηρήθη δι, ἂν μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν εὗρισκοντο Εὐρώπαῖοι, ὁ αἰλουρόπαρδος πάντοτε ἐκ τῶν Ἰνδῶν ἐξέλεγε τὸ θῦμά του.

Ἀλλ' ὅτε οἱ αὐτόχθονες ἐδιδάχθησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυροβόλου, τὸ πρᾶγμα δὲν συνέβαινε πλέον οὕτως· φαίνεται ὅτι ἡ ἐξίς τοῦ νὰ νικῶσι ἐχθρὸν ἐπιφοδὸν ποτε, τοῖς ἐνέπνευσε τόλμην, ἥτις προβαίνει μέχρι ῥιψοκινδύνου ἀπερσικιφίας· τὴν σήμερον οὐδόπως εἶναι σπάνιόν τὸ νὰ ἴδῃ τις ἀτρόμητον γαχοῦκον ὁρμῶντα ἐρίππον κατὰ αἰλουροπαρδου, καὶ ῥίποντα τὸν θανατηφόρον του βρόχον, δι' οὗ τὸν ἀπαγχονίζει αὐθωρεί, τρέχων δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἱπποῦ του καὶ σὺν αὐτὸν κατόπιν.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ο ΑΙΛΟΥΡΟΠΑΡΔΟΣ (Jaguar).

Ὁ αἰλουρόπαρδος (felis onca) ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν γαλῶν, ὡς ὁ λέων, ἡ τίγρις καὶ ὁ πάνθηρ. Πρὸς τὸν πάνθηρα ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα, ἀλλ' εἶναι μεγαλύτερος τὸ σῶμα, εὐρωστώτερος, καὶ πολὺ λακίς κινδυνωδέστερος. Τὸ δέρμα του εἶναι ὑπόξανθον, ἐστιγματισμένον κατὰ τὰ πλευρὰ ὑπὸ ἑξαιρῶν ἐκ κηλίδων μελαίνων, σχηματίζουσιν δακτύλιον.